

Krantenarchief
5 januari 2006
door Rob Velthuis

Van den Akker, betrokken in eenzaamheid

Van den Akker, betrokken in eenzaamheid

Ontelbaar zijn de mensen die met prestatietochten geld ophalen voor goede doelen. Niemand die de grenzen van het menselijk kunnen daarbij zo dicht benadert als Wilco van den Akker. In februari trekt hij met een slee 1800 kilometer door Alaska. Solo.

Binnen zijn oude zwemomgeving wordt hem wel eens gevraagd of hij inderdaad die Van den Akker is. Die een broertje dood had aan duurtraining en die met zijn bijna 100 kilo zware lijf hardlopend moeizaam uit de voeten kon. Inderdaad.

Het zinde hem niet dat hij als instructeur van het Roosendaalse korps Commando Troepen aan de kant staat. In lopen kon hij zijn energie kwijt, al is daar wel enige tijd en afstand voor nodig.

Na zijn marathondebuut in 2001 in New York was er het gevoel van 'is dit nu alles?' Hij hoorde van de Marathon des Sables, een zevendaagse etappewedstrijd van 230 kilometer door de Sahara, en schreef zonder aarzelen in.

Dat was het ook niet, te strak georganiseerd. Als ik na een etappe een uurtje had gerust, wilde ik weer verder. De 31-jarige commando zoekt het nu in lange non stop-races, bij voorkeur solo. Zijn aanstaande tocht door Alaska, waar het niet zelden -40 is en het ongenadig kan stormen, denkt hij in 30 tot 35 dagen te voltooien.

Dagenlang in eenzaamheid vind ik heerlijk, zo vrij als een vogel. Je voert een gevecht met jezelf en je verbreedt je referentiekader. Het is heerlijk te kunnen vaststellen dat je nooit eerder zo ver bent gegaan. Voltooien is winnen, al komt hij soms zwaar gehavend aan.

Daarbij is Van den Akker maatschappelijk betrokken. Hij had in New York opgemerkt dat sommige deelnemers 10 000 euro bijeenliepen voor een goed doel. Tijdens de Marathon des Sables hadden lopers geld hadden ingezameld voor een waterput. Vanaf dat moment staan zijn expedities in het teken van een goed doel.

Het was een eye-opener. Het kost wat knaken en pijn om voor je eigen eer een stukje door de Sahara te lopen. Je ziet de erbarmelijke omstandigheden waaronder mensen er wonen, toch bieden zij je te eten en drinken aan. Wat is er dan mooier er betekenis aan te geven en er een goed doel aan te koppelen.

Hij moet erkennen dat het volbrengen van tochten hem makkelijker afgaat dan geld inzamelen. Het kost te veel tijd, eigenlijk moet je daar iemand fulltime op zetten.

In 2004 bracht hij met een race van 300 mijl door de bevroren wildernis van Canada 2500 euro bijeen voor een kinderdorp in Namibië. Een initiatief om zelf straatkinderen in de Ardennen te begeleiden bij

overlevingstochten, liep uit op een deceptie. De mensen die hij aanschreef voor hulp, reageerden niet.

Het plan staat in de ijskast, maar komt er zeker weer uit. Voor Alaska zamelt hij geld in voor KiKa (Kinderen Kankervrij). Ook dit project verloopt moeizaam. Tot zijn vreugde heeft de Hogeschool in Nijmegen, waar hij een studie opleidingskunde volgt, steun toegezegd. Het is een studieopdracht van de afdeling sportmanagement. Ik kom bij elk bedrijf dat minimaal duizend euro stort een lezing geven.

Zorgen over het volbrengen van de 1800 kilometer (hemelsbreed) lange tocht heeft Wilco van den Akker niet. Overleven heeft hij bij de commando's geleerd. Ik heb geen mentale barrières, mijn vertrouwen dat ik het volbreng is groter dan mijn angst.

De kosten, dat is een ander verhaal. Het zal er wel op neerkomen dat ik voor de derde keer een lening bij de bank moet afsluiten. En anders kan ik nog altijd mijn auto verkopen.

© Trouw 2009, op dit artikel rust copyright.